
kisdobos
1983. FEBRUÁR

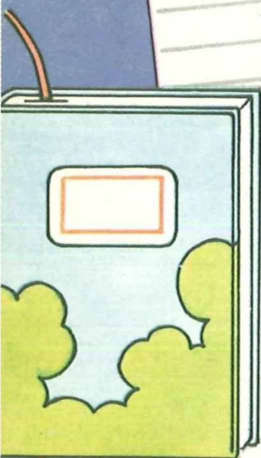
Január, február – jön a nyár!

Gondolom, erősen csóválod a fejed, kedves ifjú olvasóm és azt mondod: még hogy nyár? Hol van az még? Csaknem öt egész hónap! 130-nál több nap, mire megérkezik, mire elkezdődik a vakáció! Egyelőre azt számlálgatod, mennyi idő van hátra a tavaszi szünetig, kirándulásig, nagymama-látogatásig, családi vagy kisdobos eseményig.

Miközben számolgatsz és a naptárt nézed, természetesen élvezed a tél örömeit: szánkózol, korcsolyázol és hólabdázol a barátaiddal. Meglehet, hétfőn azért megint arra figyelsz, messze van-e a szombat? Az a nap, melyet általában úgy emlegetünk, hogy s z a b a d s z o m b a t. Amikor szüleid nem mennek munkába, s te sem iskolába. Amikor több idő marad a család, — egymás számára... Amikor megvalósulhat olyasmi, melyről egész héten álmodozol. Például: együttesen kirándultok, felültök a HÉV-re, és elindultok a hegyekbe „Út az ismeretlenbe" — ilyet szervez a család, felváltva, nemcsak a felnőttek, hanem a gyerekek is. Amikor csak a szervező tudja, hová indultok együtt, s ez a többiek számára meglepetés! Méghozzá milyen kedves és kellemes! Ilyenkor talán az örül legjobban, aki ezt azt utat előkészítette. Előfordulhat, hogy a család ugyan együtt van, de nem szórakozásban, — hanem a munkában. Mondjuk, éppen épül a házatok, mely mindnyájatok otthona lesz. Vagy nagy közös munkában családod és pajtásaid társaságában ültetsz virágot az utcákra, vagy telepítetek szép új csemetéket egy vadonatúj parkba. Majd felnőttként a nagyranőtt fák alatt biztosan emlékezel arra a régi délutánra, amikor te is ott dolgoztál!

Egy biztos: akár szórakozol, akár dolgozol ezeken a kellemes szabad napokon igazán csak akkor érzed, akkor érezheted magad jól, ha tudod: legfontosabb kötelességed, a t a n u l á s t a hét többi napján becsülettel elvégezted! Minden szünet, minden szórakozás úgy igazi, ha azért helyt álltál. Tiszta lelkiismerettel jutalmat is akkor fogad el az ember, ha tudja, hogy megérdemli azt. Így van ez a szabad napokkal, a vakációval is. Hát igen: január, február, — jön a nyár...

Addig az okosan eltöltött idejű szabad szombatok legyenek a tartalmas szabad idő előgyakorlatai!

Görög Júlia rajza

BUDAPESTI DUNAPART TÉLEN

Weöres Sándor verse

Lassú felhő-árnyék
száll a jég fölött
nagy folttá terülve
a két part között,

majd odébb húzódik
a Lánchidon át,
választ vánkosául
egy zöld kupolát,

ott se vár sokáig,
tovább szálldogál
és mögötte lassan
jő az esthomály.

5+1

Joó Katalin

Öt nap apuval, – a hatodik a ráadás!

II. fejezet

melyben Sirr-Surrék útrakelnek, továbbá malacot kerget az egész ház. Úgy tűnik, váratlanul Csucsu lett a világ közepe!

Juszuf ébredt elsőnek.

Pistván — ahogy mondani szokás — édesdeden szunynyadt még. Persze a hasán! Ilyenkor múlhatatlanul nagy ingert érzett, hogy ráverjen öcsikéje domború hátsó felére. Így kezdődött rendesen a napjuk. A fenékreverést üvöltés, testvéri verekedés követte, mely a szőnyegen folytatódott. Rendesen Anyu vetett véget azzal, hogy „nemszégyenledmagadtevagyanagyobbikigazánlehetnemáregykicsiveltöbbeszeteknahát!"

Ezen a reggelen elmaradt nemcsak a popsiraverés, de anyu kedves, szokott zsörtölődése is. Mert ugyebár Berlinből kicsit nehéz lenne hazazsörtölődnie!

Juszuf a nagyszoba felé fülelt.

Apa aludt még. Korán volt.

A nyitott erkélyajtón át behallatszott, hogy a szomszéd lakásban épp azt mondja a rádió, hogy:

„pipp-pipp-pipp, pontosan hat óra van, kedves hallgatóink, híreket mondunk..."

Juszuf a fürdőszobán át kisettenkedett a konyhába.

Jóleső melegséget érzett a szívében.

Meglepetést készít, örömöt! Ágyba viszi Apának a feketéjét! Még sóssüteményt is tesz melléje, mert anyu néha azt mondja, hogy „édesfiammármegintéhgyomorraiszodaztanyavalyáskávétmeglátodmajdmegárt!"

Azt a nyavalyás kávét szépen beletette a kétszemélyes főzőbe, be is kapcsolta.

Nagyon óvatosan kiemelt egy kistányért.

Ráhelyezte a sajtos kekszet, csészét, cukrot mellé. Jaj, kiskanál is kell!

Várt. Vajon anyu mit csinál most?

Milyen lehet az, olyan helyre utazni, ahol az ember nagyjából érti csak a mások beszédét? Anyu tanult németül, vizsgázott is, de azt mondják, más a tanulás és más, ha beszélni kell, mert hogy nem egyformán beszélnek a németek sem. Hát szó, ami szó, a magyaroknál is így van ez! Milyen egészségesen, szépen beszél a szomszéd Móni nagypapája:

— Mög köllött vönnöm — így mondja.

... A sarokban árválkodott Anyu papucsa. Helyre kis jószág, puhabőrű, halkjárású.

Pistván Sirr-Surrnak nevezte és kijelentette, hogy a bal lábra való Sirr bácsi, a jobbra meg Surr néni, és hogy Sirr-Surrék papucs házaspár, mivelhogy párosak, és anyu boldog lehet, hogy ilyen kedves családot viselhet a lábán!

Pistvánnak mindig van ilyen ötlete, épp ezért szórakoztató öcs.

Kicsurgott a kávé.

Juszuf óvatosan tálcára tette.

Bevitte.

Leült Apu ágya mellé.

Lehet, ha valakit sokáig néznek, az felébred?

Apával ez történt. Nagyot nyújtózott.

Ásított. Beletúrt a hajába, — sok haja volt, dús és fekete, nem úgy mint Móni nagypapájának, akié pihe-szálú, galambősz. Apu elnevette magát!

— Nahát! Méghogy ágyba hozod a reggeli kávémat! — hangjában némi meghatottság csengett.

Mire a kekszet megette, Pistván is ott állt az ágya mellett, és mesélt, mesélt mit álmodott. Valami űrutazásról volt abban szó, meg mézeskalács házakról. Apa, aki nagy álomfejtő hírében állott, menten tudta ebből, hogy Pistván nevezetű kisfia nagyon jó néven venné, ha a mai napon ellátogatnának a Vidám Parkba. Éppen ezért imigyen szólott:

— Programjaink közt van egy vidám parki látogatás is, — de anyuval!

Az ágyneműt együttesen rakták ki az erkélyre.

— Ne felejtsük kint, mert a déli nap árt a tollnak! — mondta apa.

Teát készített. Volt a hűtőben joghurt és kefir, meg sajt, vaj és paradicsompaprika, továbbá finom zsenge hagymácska.

Pistván fogmosás közben így dalol:

Hagyma-hagyma, meg Sirr-Surr úrék
sóhajt Anyu, de hazamennék!
mi lehet a fiúkkal itt,
kapom magam és meglógok!

A „száz forintnak ötven a fele" dallamára gargalizálta és mire végleges formát öltött a versezet, ez lett belőle.

— Írd majd le — mondta halkan Apu Juszufnak —, Anyu biztosan örülni fog!

Épp a harmadik vajas kenyeret ették, amikor a folyósóról nagy lárma, „jajelfut", „fogdmármeg" hallatszott.

A fiúk felugrottak és kifutottak.

Négy gyerek — többek között a szomszédék Mónija —, kergetett „valamit" vagy valakit? Sötét kis árnyék cikázott ide-oda. Ha nem volt közel, azért sikongattak, ha meg előkerült s a lábuk alatt futott, azért. Úgy megzavarodott a szerencsétlen, „valami-valaki", hogy ijedten megállt.

Két hátsó lábára ült.

Pici szeme hunyorgott.

Aztán — Pistván — később úgy mesélte, rákacsintott! — két első mancsocskájával mosakodni kezdett. Megvakargatta a füle tövét. Talán fogat is mosott volna, de nem volt épp fogkeféje.

Móni közben magyarázta a fiúknak, mi történt.

Bőciék a negyediken nem tartották rendben, nem tisztogatták Csucsut, a kis tengerimalacot, erre ma reggelre kitellett a becsülete. Bőci apukája kijelentette, vigye akárhová, ebben a meleg időben határozottan büdös! És kitette a küszöbre. Bőci bőgve fogadkozott és utána ment. De Csucsu megsértődve elrohant. Lefutott a harmadikra. Ott körbejárt. Két gyerek, Pipi, az ötödikből meg Marianna, a négy béből szegődött a nyomába. Meg akarták fogni. Erre Csucsu nyilván elhatározta, hogy megtornáztatja a házbéli gyerekeket, mert nagy lendülettel futott tovább a másodikra. Móni épp a szemetet tette ki, amikor elsurrant a lába alatt. Erre ő felvisított.

— Olyan, mint a mesében, mindenki kerget valakit! — tapsikolt Pistván boldogan. Bőci kergeti Csucsut, utána fut Pipi, őutána Marianna, aztán meg Móni, és végül Juszuf meg én!

Amíg azt mondta, Csucsu befejezte reggeli karbantartását, és okosan rájuk pillogott.

— Apuuuuu! Apuka! Igazáááááán! — nézett Apura Pistván.

És Apunak v a l a m i eszébe juthatott.

Talán az, hogy úttörő korában, a kertes régi házban saját nyulai voltak, meg macskája, és a környék valamennyi kóbor kutyájának hordták a moslékot? Vagy arra gondolt, hogy az úttörő és kisdobos szereti a természetet, hogy a t e r m é s z e t b e beletartozik egy rosszul gondozott, szegény pici tengeri malac is?

— Jól van, gyerekek! — mondta Apu. — Csucsu nálunk maradhat. Mégpedig az erkély csücskében rendezzük be a szállását. Kérlek Bőci, hozd le a ládát, amiben eddig volt. De Csucsu nem a miénk, hanem a házbeli gyerekeké lesz. Jó?

Mindenki lelkesen kiabált, fogadkozott. Apu azt is mondta, hogy minden héten másik gyerekhez költöztetik, ismerje meg mindenki, és érdeklődjék az előző szállást adótól Csucsu tulajdonságairól, viselt dolgairól. Kalapból húzzák ki a hetes gondozója nevét, és a kapu alá, a ház hirdetőtáblájára kifüggesztik.

Móninak jó ötlete támadt:

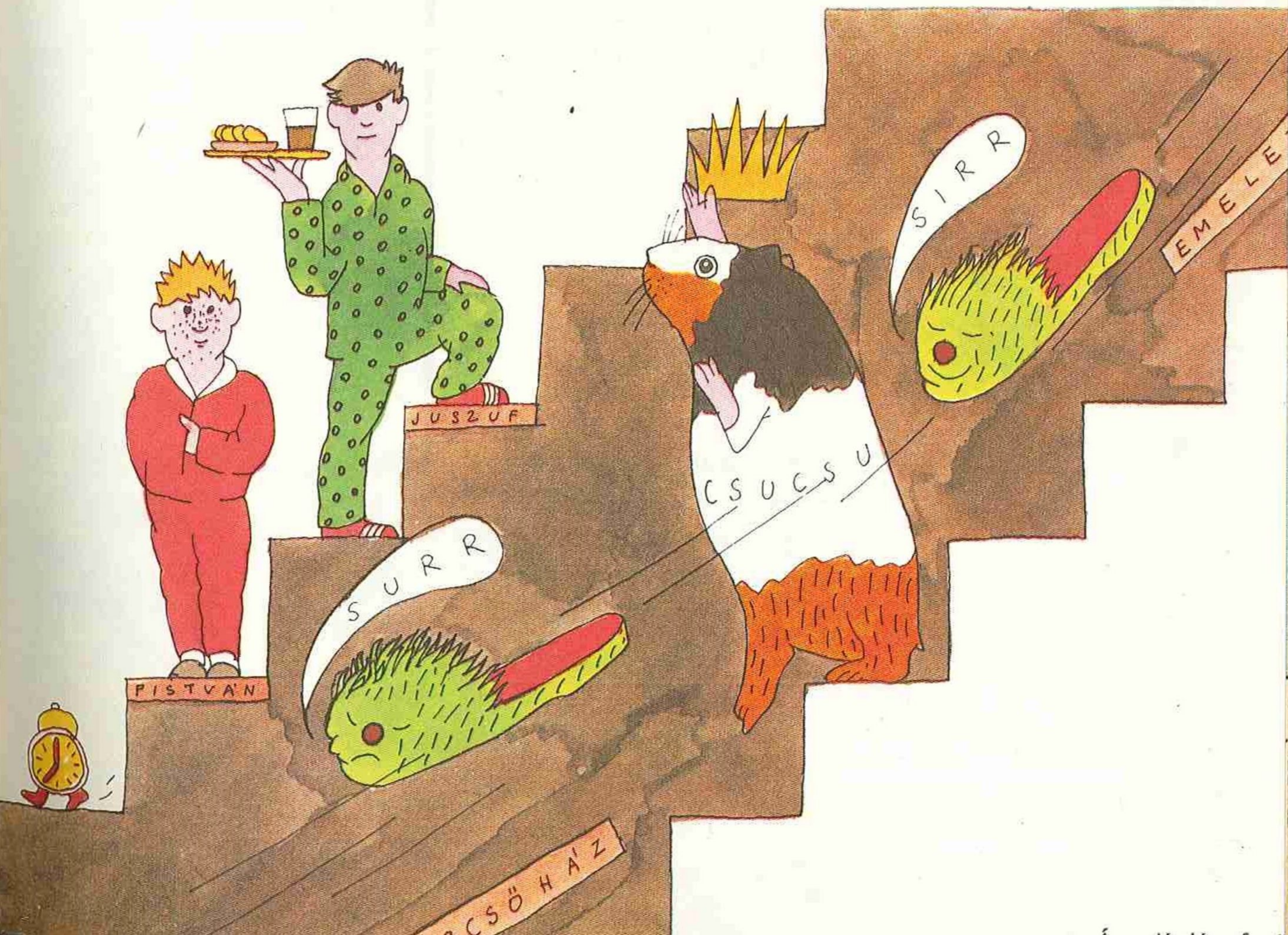
— Én vezetek majd egy Csucsu naplót! Ebbe leírjuk mit csinál, és azt is, ha rosszalkodik! Felírjuk, ki hogyan viseli gondját. Azt is javaslom, hogy a kihúzott hetes gazda szülője írásban igazolja, hogy nem dobja ki ezt az aranyos, édes, pici, cukorfalat... jaj! Hol van? Hová lett?

No hiszen!

Eddig csak kergették Csucsut és el akarták kapni. Miközben a jövője felől határoztak a házbéli gyerekek, elszökött a haszontalan. Félórás keresgélés után találtak rá.

Móniék szemetesvödre mellett aprókat szuszogva aludt a hűvösben.

Folytatása következik

Gyárfás Endre

Varjúfarsang – Kárkarneválba

Szól a Csóka:
— Varjú Vendel!
Holnap bál lesz,
ne feledd el!
Diszkógöncben
vagy frakkban
légy ott, hiszen
farsang van;
fürge szánján
mókát szállít
j a n u á r.
Ám a Varjú
ennyit mond csak:
— Kár, kár, kár.

Végül persze
elmegy Vendel,
polkázik a
verebekkel,
tangózik a
sirállyal,
mulattatja
vidám dal.
S mikor farsang
farkát húzza
f e b r u á r,
így szól Vendel:
— Kár hogy elmúlt,
kár, kár, kár.

Janicsák István versei

Látogatók

Didereg a szél a nádasban,
látogatni jönnek hármasban.
Elöl jön a villám kucsmában,
mögötte az eső bundában,
utána a sorban a legvégén
hófehér ruhában Tél néném.

Kiszámoló

Két kiskutya megéhezett
kora reggel ebédezett;
csülköt, csontot,
megrágták a rongyot.
Egyem, kettem, hármam, négyem
Te leszel a feleségem.

Horgas Béla

Dal

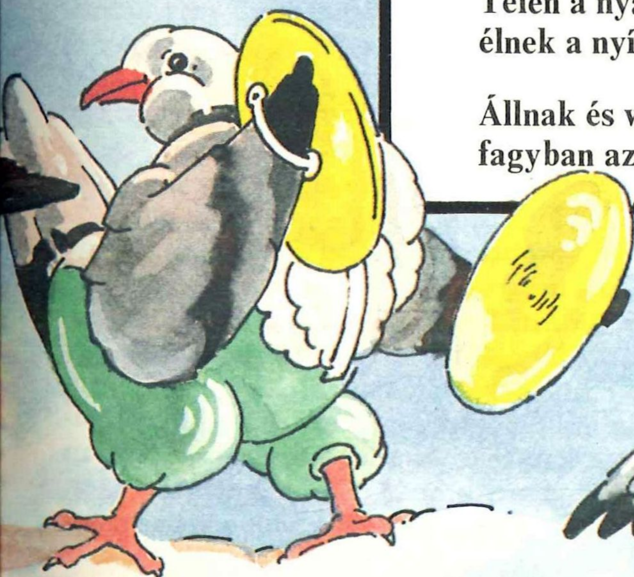
Nyáron a nyírfák zöld réten,
nyárfák lépnek az estében.

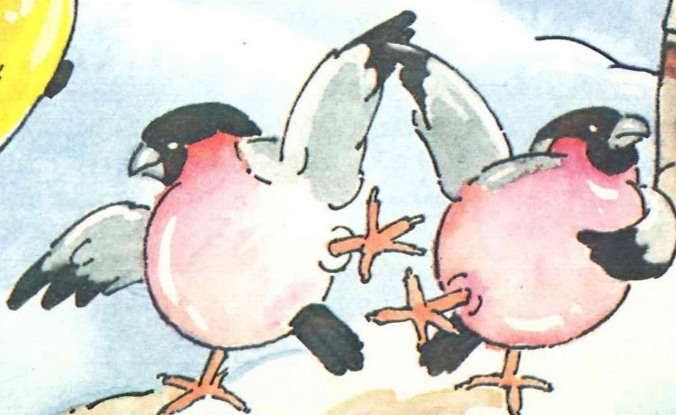
Jönnek és mennek, dolguk van,
táncokat járnak álmukban.

Télen a nyárfák bánatban,
élnek a nyírfák páratlan.

Állnak és várnak, hó hullik,
fagyban az erdő, hajnallik.

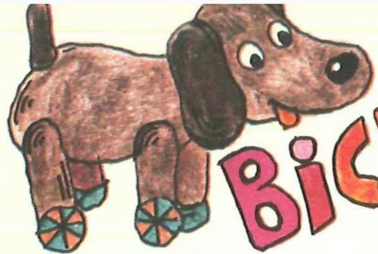

Felvidéki András rajz

Hans Fallada

BICEBÓCA, HOVÁ LETTÉL?

Volt egyszer egy kisfiú, Tamás. Első karácsonyára egy kis kutyát kapott ajándékba, egy kis bársonykutyát, nagy, lelógó, lapos füllel és kedves, huncut üvegszemmel; leginkább dakszlira hasonlított, csakhogy kerekeken járt. A fekete bársonyjószágot azonban rosszul szerelhették rá a tengelyére, mert bicegett, dülöngélt előre-hátra, jobbra-balra, mintha valami láthatatlan bozótban örökké nyuszik után csörtetne. Apa elnevezte Bicebócának. Tamásnak igazán tetszett ez a név. A kisfiú nagyon szerette a kutyát, mindig vele volt, még éjszaka is. Este lefekvéskor apa és anya Bicebócának éppen olyan kedvesen kívánt jó éjszakát, akárcsak Tamásnak. És ez így is volt rendjén.

Történt egyszer, hogy Tamás szülei más városba költöztek, messze, nagyon messze a régitől. A költözködés alatt Tamás a jószívű Kata néninél lakott, és magától értetődő, hogy Bicebóca is vele maradt. Hogyan is alhatott volna nyugodtan egy kisfiú a kiskutyája nélkül, idegenben...

Egy napon végre Kata néni vonatra ült Tamással és Bicebócával. Az állomáson apa várta őket, és Tamás úgy örült a viszontlátásnak, hogy fejét apa térdéhez szorítva bámult a távolódó vonat után.

— Jaj nekem! Bicebóca a vonatban maradt!

Apa erősen integet a fejével, hogy: csönd... csönd... nem kell róla beszélni, hiszen a fiatalúrnak annyi új élménye lesz, biztosan megfeledkezik majd Bicebócáról.

Tamás egy szót sem szólt, kihúzta magát a két felnőtt között, mint igazi nagyfiúhoz illik, nézegette az égbe nyúló fákat, a hosszú tűleveleket. Később meglátott egy kutyaólat és egy kutyát, és egyszer csak ott állt előtte mami egy ház alsó lépcsőjén, és kitárta a karját. Nagy-nagy ajtón keresztül mentek együtt egy tágas verandára, ahonnan Tamás valami óriási vizet látott meg, a vízen egy szép gőzöst és egy csónakot meg még egy csónakot és sok-sok csónakot.

Aztán beesteledett, és Tamásnak ágyba kellett bújnia. Olyan fáradt volt az egész naptól, hogy majd leragadt a szeme, de mikor mami betakarta, mégiscsak megszólalt:

— Bicebócát...

Apa komolyan szólt:

— Aludj szépen, Tamáska! Bicebóca most egy pöfögő, dohogó vonaton utazik, de talán már holnapra itt lesz.

Tamás csodálkozva nézett apára, anyára, nem szólt semmit, csak amikor a villanyt leoltották, ismételte hangosabban:

— Bicebócát!

— A jó kisfiú most aludni fog — mondta mami kicsit szigorúan, és behúzta maga után az ajtót. Kint azonban lábujjhegyre állt, és az ajtóhoz tapasztotta a fülét. Semmi nesz, semmi sírás, semmi.

— Majd megnyugszik — sóhajtott mami —, de mégiscsak jó lesz, apa, ha holnap kinézel az állomásra, és bejelented a dolgot.

— Megtehetem — felelte apa —, de nem hiszem, hogy sok értelme van; a vonat azonnal továbbment, át a határon, ugyan ki is törődne egy bicegő bársonykutyával?

Reggel azért mégis bejelentette az állomáson Bicebóca eltűnését. Aztán eljött az ebéd, utána alvás ideje.

— Bicebócát kérem!

— Bicebóca nemsokára itt lesz!

— Ne mondd, hogy nemsokára! Most!

— A jó kisfiú most elalszik!

Szipogás, sírás, csöndes kesergés. Tamás alig tud elaludni. Mit ér az új ház, a nagy folyó, a kert, a kutya, a kutyaól, a gőzös ott a folyón, mit ér mindez, ha Bicebóca nincs mellette! Bicebóca, édes, kedves Bicebóca, hová lettél?

Bicebóca, az esetlen kis bársonykutya, nagy, lelógó füllel, bicebóca kerekekkel, már harmadik napja beárnyékolja az eget, eltakarja az új élményeket.

— Holnap elmegyek Berlinbe, és veszek egy új Bicebócát — jelentette ki végül apa.

— De hátha nem kapsz ugyanilyet — aggodalmaskodott mami.

— Megpróbálom — sóhajtott apa, és nagyon sajnálta a kisfiát.

Így történt, hogy apa valóban elutazott Berlinbe, s addig járkált a városban, míg talált egy fekete bársonykutyát, nagy, lelógó füllel, kedves, huncut üvegszemmel. Ez is oly esetlenül bicegett a kerekein, mintha láthatatlan bozótban csörtetne nyuszik után. Szakasztott Bicebóca. Drága volt az útiköltség; sok volt a szaladgálás,

de apa mégis örült: Bicebóca ma éjjel Tamás mellett alszik, és Tamás olyan, de olyan boldog lesz!

Ettől apa is olyan jókedvű lett, hogy legszívesebben az egész világot a szívére ölelte volna. De legalábbis nagy kedve támadt valami jót, akár csak valami egészen aprócska jóságot cselekedni.

A fülkében egy kisfiú is utazott, nem olyan szőke, nem olyan vidám, mint az ő Tamása, ellenkezőleg: sötéthajú, sápadt, nyugtalan kisfiú. Még két apa formájú úr utazott a fülkében, de apát ez nem zavarta abban, hogy kukucsot ne kezdjen játszani a szomorú kisfiúval. A bánatos arcocska azonban erre sem derült fel, pedig apa még a térdén is hintáztatta a gyereket, csak hogy segítsen a szomorú anyukán meg a szomorú gyereken.

Akkor hirtelen jó ötlete támadt apának. Táskájából elővett egy barna papirosba csomagolt kis holmit, gondosan kibogozta a spárgát, lefejtette a papirost. A kisfiú figyelte őt.

Vajon mi van abban a csomagban?

Apa először egy csöppet mutatott meg abból, ami a barna papírban volt, aztán egyre többet.

— Bicebóca — mondta komolyan.

— Vau... vau... — felelt a kisfiú felcsillanó szemmel.

Végül is kitűnően sikerült az utazás. A sarokban ülő kövér, morcos bácsiról kiderült, hogy igazi nagypapa, aki teljes szakértelemmel húzta magához Bicebócát. Bicebóca szabályosan odabicegett, apa pedig a farkánál fogva gurította vissza. A kisfiú felkacagott.

Közben egy pici gondfelhő vonult át apa vidám tekintetén.

— Önök meddig utaznak? — kérdezte a kisfiú mamájától.

— Egészen a határig. És ön?

— Ó, én jóval előbb kiszállok, de addig csak játsszon a kisfiú nyugodtan a kutyussal.

— Nem lesz egyszerű — sóhajtott a mama. — — Amit egyszer az én fiam megszeretett, azt nem egykönnyen adja ki a kezéből!

— No, hiszen van még időnk — hárította el apa a gondot, és ugatni kezdett a kutyus helyett.

Később gondolt egyet, elővette a barna csomagolópapírt, és beletette a kutyát.

— Bicebóca most álmos. Bicebóca most aludni fog — mondta.

— Vau... vau... Bicebóca... Bicebóca — — hajtogatta kétségbeesetten a kisfiú.

Apa megint mást gondolt. „Az sem baj, ha a kezemben viszem haza és nem papirosba csomagolva, így még egyszerűbb is" — azzal kicsomagolta a kutyust, és a kisfiú kezébe adta.

A sápadt arcocska kipirult, a gyerek magához szorította a kutyust:

— Bicebóca... Bicebóca... — mondogatta ismét boldogan.

A vonat lassított. A kalauz a megálló nevét kiabálta. Hirtelen zökkenés, a vonat megállt.

— Add vissza a kutyust a bácsinak! — biztatta a gyereket az édesanyja. A kisfiú azonban elszántan szorította magához a bársonykutyát.

— Add vissza Bicebócát — kérlelte apa. — Hallod, hogy ugat: vau... vau... várja őt a kis gazdája.

— Beszállás! — hallatszott lentről.

— „Mi lesz most?" — apa homlokán veríték ütött ki. — Erőszakkal nem vehetem el. Ez a kisfiú is sír, Tamás is várja Bicebócát, mi lesz most?

A kalauz sípolt, a mama kitépte a gyerek kezéből a kutyát, a gyerek zokogott, apának eszébe jutott: „Amit ez a gyerek egyszer megszeretett..." Hirtelen a kisfiú kezébe nyomta a kutyát és leugrott a vonatról.

Lassú léptekkel baktatott a hatalmas fenyőfák között. Nem volt sietős az útja. Mire hazaér, Tamás már ágyban lesz, Bicebócát várja, s Bicebóca csak nem jön. De azért valahogy mégsem volt igazán szomorú apa. Mégsem bánta, hogy odaadta a sápadt emberkének a kis kutyát. „Ha az egyiknek adom, a másik sír — gondolta. Megint eszébe jutott: — „Amit ez a gyerek egyszer megszeretett..."

Halkan ment fel a lépcsőn, halkan nyitotta ki az ajtót, bekukucskált Tamáshoz. A kisfiú az ágyban feküdt, s a karján, a karján ott volt Bicebóca! Bicebóca, az édes-kedves régi Bicebóca, nyakában egy nagy gyűrött cédula, esetlen betűkkel.

— Nézd csak apa! — szólalt meg mami. — Nézd csak! Bicebóca visszajött! — mutatta a papírt, amin ákombákom betűkkel a pályaudvar neve állott s alatta ez a szöveg: „Kis fekete bárson kuja, najon harrapos."

— Nagyon harapós! — ismételte apa, és nevetett. És mami is nevetett, és Tamás is nevetett, de legjobban Bicebóca nevetett.

Oly szép, oly vidám az élet!

Adomák Baranyából

Tréfás mese

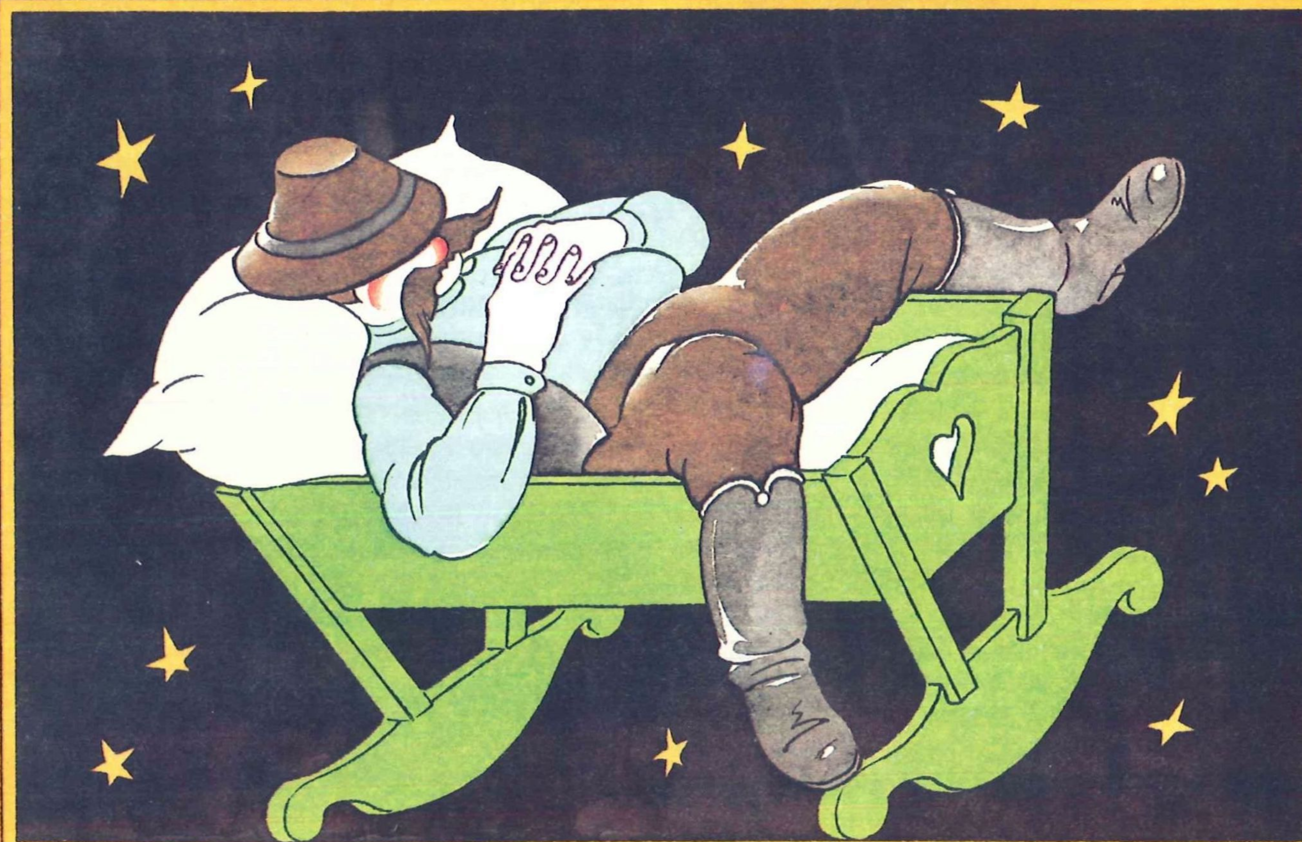
Én előbb lettem, mint az apám. Az apám az én fiam vót. Amikor megszületett, fölmentem a mennyországba körösztapát keresni, hogy ne maradjon a nyakamon. Nagysokára meg is találtam. Hurkabélen leereszkedtünk, de a hurkabél elszakadt, beestünk a földbe nyakig. Most már mit csináljak? Ha itt maradunk, apámnak nem lesz körösztapja. Hazaszaladtam ásóért, fejszéért, és kiástam mind a kettőnket. A körösztapát hazaengedtem, én meg mentem a magam útján.

Láttam egy nagy fát, abban nagyon sok madár csicsergett. Fölmásztam. Benyúlok az odújába az egyik kezemmel, hogy a madarakat kiszedjem, hát a kezem beszorult. Benyúlok a másik kezemmel, az is beszorult. Nem volt mit csinálni, benéztem, hogy mi lehet a baj — hát a fejem is beszorult. Megint hazamentem a fejszéért, kivágtam magam, de a begyem teleszívtam (tele szőttem) madárral. Azok elrepültek velem, és szálltunk, míg egy nagy víz fölé nem értünk. A vízen asszonyok mostak. Ahogy megláttak, kiabáltak:

— Távozz tőlünk, sárkány!

Azt hittem, azt mondják, hogy oldjam meg a szoknyám. Megoldottam. A madarak elrepültek, én meg a vízbe estem. Olyat estem, hogy hat szekérre való halat toltam ki. A sok halat mind hazavittük, otthon bográcsban sütöttük-főztük. Úgy jóllaktunk, hogy ettünk volna, ha lett volna mit.

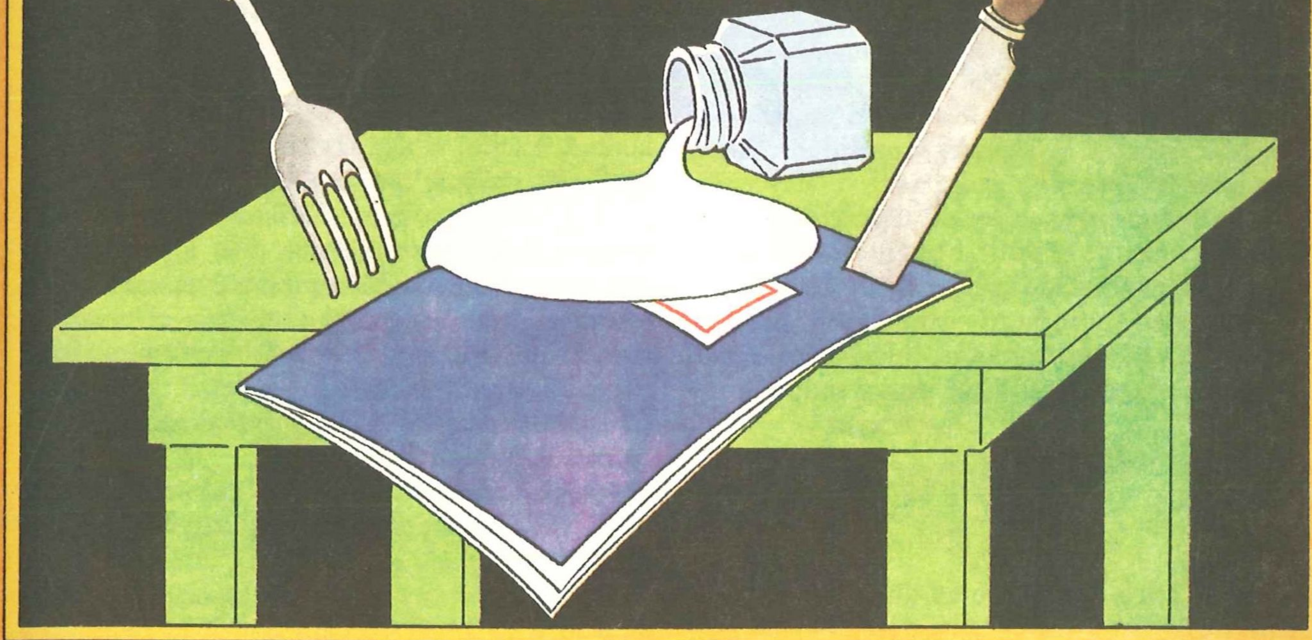
Elmondta: Györkó Kázmérné, Hosszúhetény

Vida Győző rajzai

Hervay Gizella

Mérges mese

Kobak mérgesen jött haza az iskolából.

— A tanító néni mérges volt, mert az igazgató néni mérges volt — mutatta meg az egyest Mamának.

Mama nagyon mérges lett.

— Olyan ebédet kapsz, amilyet érdemelsz — mondta, és úgy fülön fogta a tejeslábast, hogy a tej mérgében összement.

Addig verte a galuskát, míg mérgében kemény lett, mint a kő, addig főzte a levest, míg mérgében az egész kifutott.

Na, most ehette Kobak a mérges ebédet.

Mérgesen szurkálta a villát a kemény galuskába, míg a villa úgy felmérgelődött, hogy Kobak kezébe szúrt. Kobak mérgében az asztalra vágott, az asztal mérgében a tányért Kobak ölébe borította.

Mama mérgében jól kiporolta Kobak nadrágját, a nadrág mérgében kihasadt.

Kobak mérgében kilyukasztotta a füzetet a ceruzával, a füzet mérgében szamárfület mutatott. Kobak mérgében belezavarodott a számtanpéldába, a ceruza mérgében összefirkálta az egészet.

A radír mérgében lyukasra radírozta a füzetet, a füzet mérgében ledobta magáról a kék papírt.

A számtanpélda mérgében eldugta az eredményt, estig sem került elő. Mama mérgében nem segített, Kobak mérgében elhegyezte a ceruzát.

A maradék ceruza mérgében összemaszatolta a füzetet, a füzet mérgében összegyűrte a könyvet. A könyv mérgében összecsapta a lapot Kobak orra előtt, és a táskába ugrott.

A táska mérgében mindent kiborított, a tinta mérgében az egyesre ömlött.

Az egyes mérgében felfújta magát, bekapta a könyvet, a táskát, a füzetet, bekapta a radírt, a ceruzát, a számtanpéldát, a nadrágot, a tányért, a villát, a galuskát, a lábost, a levest, és végül bekapta az egész mérges napot.

Kobak erre úgy megtanulta a leckét, hogy az egyes mérgében kipukkadt.

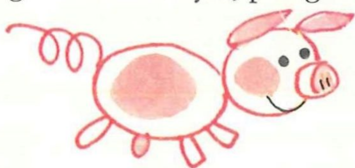
Malackák és más praktikák

— Már ennek a levélnek is megfájdult a keze. Nem bírta tovább. Elengedte a fát.

Terka nézte a vesztes levelet: sötétbarna volt, felismerhetetlenné görbült, s bár utolsónak hagyta el a gesztenyeágat, végül csak elengedte.

— Te beteg vagy, fiam — mondtam a húgomnak —, jobb lesz, ha lefekszel és kialszod magad.

— Te meg utánozod anyát, pedig tudod, hogy

utálom — felelt Terka, de az „utálom"-ba nem jutott erő.

— Mi van veled? Bántott valaki?

Terka leszegezett fejjel állt. Csak nem sír?

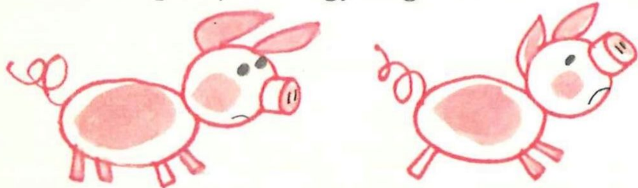
— Na, szólalj már meg!

— Minek? Te sem tudod visszahozni Józsi bácsit.

— Hü!

Hirtelen melegem lett. Józsi bácsi tehát elment. Nyilván hosszabb időre, különben Terka nem lenne ennyire lelombozva.

Micsoda pech! Őrsünk elválaszthatatlan barátja... aki még a barkácsműhelyébe is beengedett bennünket. Ott, a szemünk láttára, villámgyorsan piciny malackákat esztergált. Még most is előttem van, amint drótból hajlítgatja a famalacok farkát. Csaba később elárulta — mert Józsi bácsi az ő apukája — hogy maga is csak a malac-

ajándékozós nap óta járhat be a műhelybe. „A szerszámok, édes fiam, makacs lónál is rosszabbul viselik a türelmetlen embert. Várj, míg elkezdheted megtanulni, hogyan bánj velük." És Csaba hiába toporzékolt, bizonygatván fegyelmezett nagyfiúságát, hétéves koráig zárva volt előtte a műhelyajtó.

Józsi bácsi mindent elkészített nekünk. Polcot, keretet, kiállító táblát, javítást, ragasztást... ami jött. „Ez nekem szórakozás." — mondogatta. És szórakozás volt később minden túránk is, amelyre Józsi bácsi velünk jött, jóllehet Hugi elég nehéz volt. Ő Csabi másfél éves tesója, akit felváltva cipeltünk, s aki a világért el nem maradt volna egyetlen kiruccanásunkról sem. Józsi bácsi jól ismerte a közeli hegyeket, nyugodtan rábízhattuk magunkat. Rá is bíztuk. És most itthagyott bennünket.

— Jobb, ha már most tudod: szombaton a tévé előtt fogsz szenvedni velem együtt, és délre úgy elfáradunk, mint akiket jól elvertek. Mert, ugye, a kirándulás elmarad, múzeumba pedig nem megyek. Aki szomjas, annak ugyanis disznóság mákos-rétest kínálni...

A húgom mondta a magáét, de én nem győztem kivárni a végét:

— Elárulnád, hová lett Józsi bácsi?

— Két évre külföldre ment. Dolgozni. Csabával azt üzente, hogy valami munkatársa helyett kellett beugrania. Tiszta színház! Hallottál már ilyet?

— Hallottam. Tán beteg lett a kollégája. Ilyesmi előfordul.

— De miért éppen velünk? Ez egyszerűen szörnyű...

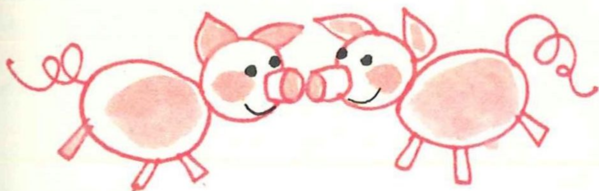
— Jó kérdés! Mert Józsi bácsi a barátunk és kész. Ami őt éri, minket is ér. Ez már így van a barátok között. És, légy szíves, ne viselkedj úgy, mint egy öreg siratóasszony. Józsi bácsi nem halt meg, nem is lett hűtlen, csak el kellett mennie. Majd visszajön. Két év nem a világ!

— Két év rettentő hosszú idő, akármit mondasz... Nem tudta volna...

— Nem! Minket sem utasított el soha. Biztosan nem örülne, ha hallaná, mit forgatsz a fejedben.

— Én meg merném mondani neki — dünynyögte Terka és a szája lefelé görbült.

Másnap a szünetben kupaktanácsot tartottunk. Kissé már hozzáedződtünk a csapáshoz. Szomorú ábrázattal különben is nehéz tízórait csereberélni. Mégis hiába ötöltünk ki szombatra bármit, valaki mindig lehurrogta.

Józsi bácsi, úgy látszik, pótolhatatlan. Kár is erőlködnünk. Terka jóslata bevált. Nem megyünk sehova. És hogy, hogy nem, a kudarc egy ici-picit vigasztaló is volt. Van valakink, aki pótolhatatlan. Ezt eddig nem is tudtuk.

Másfél hét múlva Csabi levelet hozott az őrsnek.

— Apu írta! — mondta és ragyogott.

„...Sokat dolgozom, így próbálok kifogni az időn. Másképpen kicsit hosszú lenne. Rövidítsétek meg ti is valami okos dologgal. Tán kirándulhatnátok Rózsi néniékkel. Örülnének. A tanárnővel beszéltem mielőtt elutaztam, csak a nagy kapkodásban elfelejtettem megmondani Csabának."

— Ki az a Rózsi néni?

— Nem hallottad? Tanárnő.

— Én ismerem. Biológiát tanít a felsősöknek. Úgy tudom, természetbarát szakkört vezet szombatonként.

„Képzeljétek, Rózsi néni elsősökből szervezett kirándulócsoportot. Elég bátor, nem? Kéne néhány ügyes ember a kicsik mellé..."

— Megpróbáljuk?

— Hát, ha Józsi bácsi nem bánja...

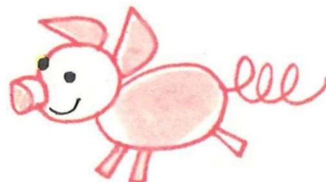
— Mi az, hogy nem bánja! Szerintem örülne.

— Lehet, hogy tényleg jól jönnénk a kicsiknek.

— Egye fene! Valamivel agyon kell ütni az időt.

— Ilyen nyúlós, ködös időben? Br!

— Én ráérek éppen... már úgy megszoktam, hogy szombatonként kimozdulok.

— Én meg unom a tespedést...

A társaság még kérette magát, de sejteni lehetett, hogy előbb-utóbb kötélnek áll.

Holnapután szombat. Lehet, hogy addigra a köd is felszáll.

Józsa Teréz

Görög Júlia rajzai

A GYŐZTES MÚMIA MEG A TÖBBIEK

Tetted mellé add a neved!

A fehér cica, a fekete cica, egy kutya, egy süni meg bagoly néni igen jó barátok voltak. Együtt jártak-keltek, játszadoztak. Egy napon a fehér cicának megfájdult a foga. Pajtásai nagyon sajnálták.

— Igyál tejecskét, attól biztosan jobban leszel! — ajánlotta a fekete cica.

— Megkínállak kolbásszal. Magam is azon élek, és még soha nem tört belé a fogam — tüstënkedett a kutya.

A fehér cica ezt is, azt is megpróbálta, de a bosszantó fájdalom csak nem hagyott alább. A süni körtekúrája szintúgy csődöt mondott.

— Doktorhoz kell fordulnod! — vélte bagoly néni.

Igaza volt.

Akik pedig mindezt kitalálták, kerek jelenetté formálták és eljátszották, azoknak vállalkozó kedvük, sok apró ötletük volt. Most is van, bár mindig szórják, elhagyogatják őket, mint kutya a bolhát.

Csacsizás meg minden

A velencei Vörösmarty iskola Barátság rajának egyik őrséről, Makk Marciékról beszélünk. Őrsvezetőjük Sirkó Andrea volt. Azért csak volt, mert Székesfehérvárott gimnazista. Ő találta ki a jelenetet, ő fedezte fel a Kisdobosban a lap születésének 30. évfordulójára meghirdetett pályázatot, és rántotta bele a tavaly még harmadikos és Katicának nevezett őrsöt a Mini Kisdobos elkészítésében a nyeremény megszerzésébe. Az őrs az idén új vezetőt választott. Sirkó Andrea most ifivezető, és továbbra is minden szabad idejét kisdobos barátaival tölti. A csendes, pontos, pirulós nagylány érti, szereti a kicsiket, ők megérzik és viszonozzák.

Rajuk nevéhez híven még a másik őrssel, saját versenytársaikkal is jóban vannak. Nekik játszották el a cicajelenetet. Az Űrhajó őrs meg válaszul meghívta őket a tornaterembe egy kis kacagásra. Volt ott csacsizás, labdával bukfencezés, talicskázás és az izmok, főként a nevetőizmok sok más próbatétele. Meg, persze, zsüri, játékvezető, díjak és minden, ami egy izgalmas versenyhez kellett.

Két mázsával középen

A raj faliújságján figyelemre méltó jelmondat: Tetted mellé add a neved! Tehát csak olyasmit tégy, amiről nyugodt lélekkel elmondhatod, ezt én cselekedtem, ehhez az én nevem fűződik. S ha netán roszszat tettél, legyen elég erőd elvállalni és kijavítani azt. És mindenek előtt: ne tétlenkedj, találj elfoglaltságot, hiszen másként ugyan mi mellé adnád a neved.

A Makk Marci őrs is tennivalót keresett. Mindjárt szeptemberben három kisbabát avatott a kisdobosok társává. A névadó ünnepségen szép, igaz szavakat, kedves, örömteli dallamokat kötöttek csokorba köszöntésül. Aztán jött a vadgesztenyegyűjtés! Ki tudja, hány szem gesztenye tesz ki két mázsát? Ők ugyan nem számolták, pedig sokszor kellett lehajolniuk, míg összegyűjtötték. Majd becipelték a kincseszsákokat az iskolába (egy kg vadgesztenye ára kb. 5,— Ft), végül az egészet föl a kocsikra. Munkájukkal a középmezőnyben maradtak. Egy másodikos raj lett a győztes, fejenként 20 kg gesztenyével, megelőzve az úttörőket is. A kisdobosok büszkeségét az sem hűtötte le, hogy az átvétel napján reggeltől estig ömlött az eső.

El van rejtve?

A csapatzászló ünnepén a velencei iskolában egyenruhaszemlét tartanak. Makk Marciék itt a negyedikek lettek, a tisztasági versenyben viszont Űrhajó őrsi barátaikkal győztek. A két őrs megosztva készítette elő a november 7. megünneplésére tervezett munkát is. A műsort az Űrhajó, a faliújságot Makk Marci őrse készítette el.

A faliújság nem csupán az ünnepekre emlékeztet. Oda kerülnek a Kukkantó szakkör fejtörői is. Azok, bizony matematikai fejtörők, annál is inkább, mivel minden rejtvényben, fejtörőben, már, amelyik ad önmagára, el van rejtve egy kis matematika. A Kukkantó szakkörben pe-

dig el sincs rejtve. Aki jelentkezett Takács Józsefné rajvezető tanárnő szakkörébe, az tudta: matematikáról, környezetismeretről, magyar irodalomról és nyelvről, zenéről fog majd hallani. Nem úgy, mint az órákon, külön-külön, hanem együtt, úgy ahogyan egyik a másikhoz kapcsolódik, ahogy egyik a másikban a valóságban is felfedezhető. Csináltak, például, nagyítót egy kis papír, cseppnyi zsír és víz segítségével, vizsgáltak igazi vért igazi mikroszkóppal, és a tények megismerése még soha nem veszett össze a versek hangulatának, a zene gyönyörűségének felfedezésével.

Ég és föld

A Mi világunk című szakkör nem kalandozik el a valóság tudományos megismerésének világából. A gyerekek a szakkörben először igazi csillagvizsgálóban jártak, megszemlélni az eget, majd tekintetüket onnét egyenesen a földre vetették, pontosabban saját cipőjükre, hogy megtudják: milyen a jó cipő, miért éppen az a jó, az az egészséges.

A Lánc-lánc szakkörben meg — soha ki nem találtuk volna — nem népi játékokat tanulnak, hanem a legkülönfélébb anyagok természetével ismerkednek a gyerekek. Dolgoznak dróttal, fával, agyaggal, gyurmával de még kukoricahánccsal is.

Közben, persze, tanulnak, s ennek érdekében iskolájuk és otthonuk közt szorgosan kerékpározgatnak: Velence nagyközségbe Kápolnásnyékről, Sukoróról és Pettendről is járnak néhányan.

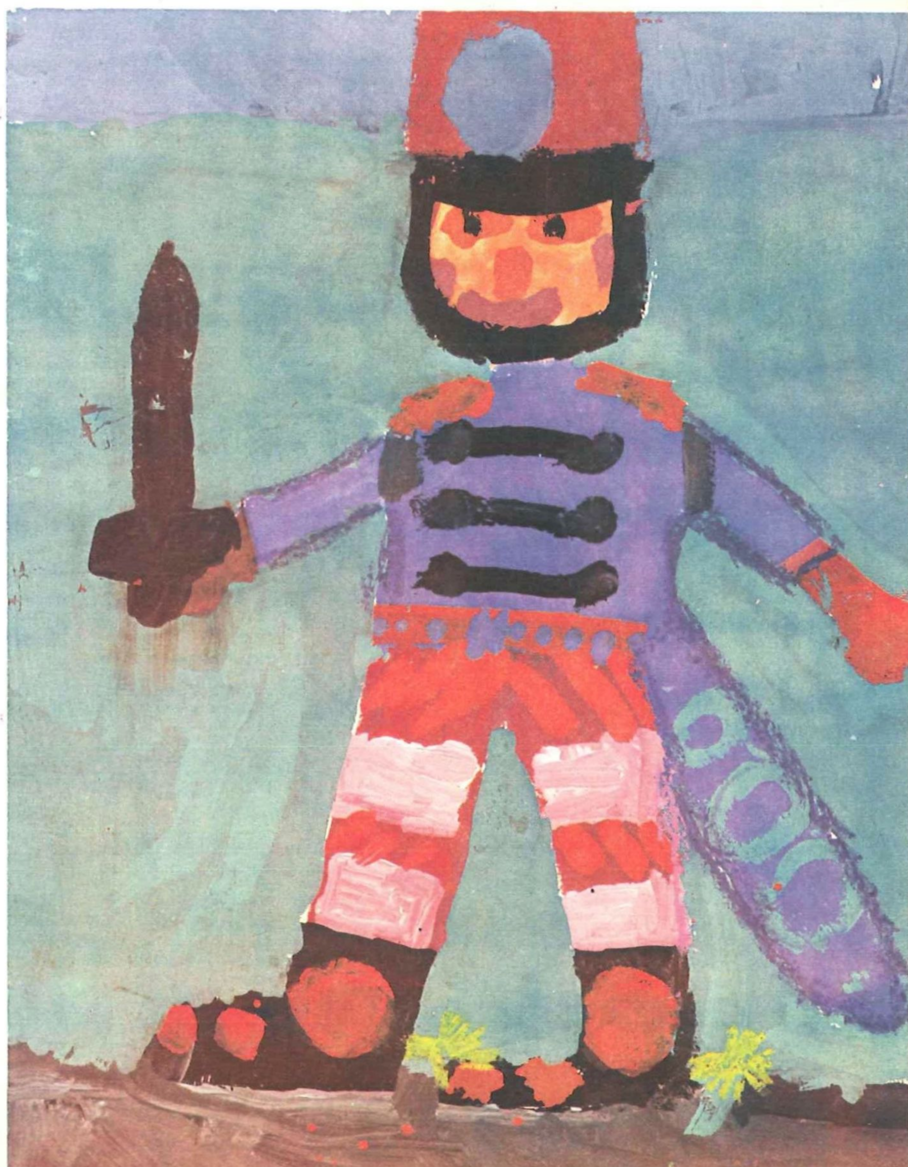
Nem leszünk nyírfák

Milyen lesz az idei farsang? Elvégre nem lehet az ember mindig nyírfa! Tavaly a Makk Marci társulat nyírfává változott, s egy téli jelenetet játszott el a farsangon. Múmia sem lehet, mert a múmiázást a nőnapi rajbulin rendezték meg. Két múmia készült egyszerre, két kis csoport biztatásával. Uram bocsá' egészségügyi papírt csavartak nagy műgonddal az ókori Egyiptom elhunyt előkelőségeinek utánzóira. Ha a papír elszakadt, a tekergetés művészete elölről kezdődött. A győztes múmia nápolyit kapott.

A báli maszk nagy horderejű ügyén kívül sok egyéb kérdés is eldöntésre vár. Szép lesz-e az elvállalt iskolaudvarrész? Ki győz a Kazinczy-versenyen? Hogy szerepel az őrs a gyermeknapi akadályversenyen? Mit találjon ki az anyukák és nagymamák köszöntésére? És a legsürgetőbb kérdés: hogyan állítsanak be Kápolnásnyékre, az öregek napközijébe? „Jöttünk, hogy beszélgessünk, nevessünk együtt egy kicsit. Biztosan jól esik a néniknek, bácsiknak, ha nem csak saját sorstársaikkal elegyednek szóba." Ezzel valahogy nem akaródzik kezdeni az ismerkedést. Pedig valahogy így gondolják, ezt szeretnék. De hát... ha az ember jót akar, jól is kell hozzáfognia. S akkor már csak folytatni kell.

Józsa Teréz

Szép a huszár
Ráró László Gergő rajza,
Sopron, Fácán u. 5. 9400

Trombita harsog, dob pereg

ÍRTA: PAPP LÁSZLÓ
RAJZOLTA: HERPAI ZOLTÁN ÉS KISS-ILLÉS RÓBERT

3. DAMJANICH SEREGÉBEN

Akkor lássam kendteket, mikor a hátam közepit!

Útközben sok jóember segítette a kis vándort. Először favágók mutatták neki az utat.

A Tisza mentén menjél fe Szentes felé.

Nem is kellett mindig gyalogolnia. Néha felvette egy szekér, s elvitte egy darabig Bogár kutyájával együtt.

Mikor ráesteledett, egy istállóban hált.

Nagy útra vállalkoztál kisöcsém De kívánom, hogy célba érj! Most egyél. Itt a frissen fejt tej. Kenyered van?

Kunszentmárton közelében elérte a Köröst.
Egy öreg révész szállítja át az utasokat.
Ferkó is megy.
Ha találkoznál Damjanich tábornokkal, úgy mondd meg nek
hogy az öreg Dávid Józsi tiszteltet
Ő is ült már az én csónakomban!

Tiszaföldvár közelében nagy tanácstalanság fogta el.
Két ember ellenkező irányt mondott merre vonul Damjanich serege.

Ferkó a két tanács közül a harmadikat választotta: ment a saját feje (szíve) után.
Majd az őrparancsnoknak mondd el, mi járatban is vagy.

Előkerítették az apát.
Mit keresel itt, te taknyos!
Te kis csavargó!
Szerencséd, hogy este van.
Máris fordulhatnál vissza különber
No, de majd reggel.
Ne bántsa már, nem látja, hogy milyen fáradt.
Két napja úton van!

Ferkó szállását Ivanics Jóska, a zászlóaljkürtös mellett jelölték ki, egy szénapajtában.
Még csípős az éjszaka!
Hoztam pokrócokat,
hogy meg ne fázzál.
Szeretnél ittmaradni?
Aludj jól, majd reggelre
kitalálunk valamit!...

Dobra verjük

„Barátunk" — pályázatok Pest megyében. A Magyar Úttörők Szövetsége Pest megyei Elnöksége két pályázatot hirdetett. Az egyik: „Barátunk az újság." A pályázók sok érdekes feladat teljesítését vállalták: az úttörőlapok rendszeres olvasásán kívül beszámolókat készítenek az őrsi, családi eseményekről, felveszik a kapcsolatot a Pajtás, a Kisdobos szerkesztőségével stb. A másik pályázat elnevezése: „Barátunk a múzeum". A feladatok között szerepel a Hazai tájakon című akcióban való részvétel, emléktáblák, emlékhelyek felkeresése, helytörténeti gyűjtőmunka és még számos egyéb teendő. A munka már megyeszerte folyik. Jó munkát, jó szórakozást kívánunk valamennyi pályázónak. A pályázatok beküldési határideje: 1983. április 30.

Öt akadály csak kisdobosoknak. Sárszentágotán 19 kisdobos őrs, összesen 240 vállalkozó vett részt az ősszel a járási erdei túrán és akadályversenyen. Az őrsök főzésben is versenyeztek. A gulyás, lecsó és paprikás krumpli illata külön versenyt vívott a levegőben, míg csak meg nem ették valamennyi főztjüket a versenyzők. A tavaszi megyei versenyen a hantosi Ibolya őrs képviseli majd a sárbogárdi járás kisdobosait. Reméljük, Ibolyáék addig is tartanak néhány edzést, csak úgy, jókedvükből.

Tükröm-tükröm. Aki még nem nézte meg Kecskeméten a vadonatúj Úttörő- és Ifjúsági Házat, az mielőbb tegye meg. Még tükrös-terem is van benne (ott leginkább táncolni szoktak). Ha nem kívánkoznátok tükörbe nézni, menjetek moziba (az is van a házban) vagy beszélgessetek egy jót az irodalmi presszóban. Szakkört is választhattok — harmincnégyféléből.

Nem játék. Egészen biztosan nem játék a közlekedés. Mindenkinek nagy-nagy figyelemmel kell részt vennie benne, akár gyalogos, akár kerékpáros. Szigorú szabályait azonban játékosan könynyebb megtanulni. Ezt tették Szombathelyen tizenkilenc iskola tanulói. A nyolcvan versenyző közül a tornyai Sörös Erzsi és Palkó Szilvia lett a győztes.

Fecske Csaba
Telefánt

Sovány ez az elefánt
Nem is ele-, felefánt
Ha enne a felefánt
Követ, papirt, celefánt
Lenne tele elefánt
Nem is ele-, telefánt

Guruló babák. A mellékleten három figura látható. Mindegyik mellett ott a kéz- és lábfejük. Mindezt vágjátok körül. A „kiterített" alakzatot hajtogassátok meg a szaggatott vonalak mellett. Ehhez segítségül szolgál a kék „mintarajz", mellette a kész guruló baba rajza. A pettyes nyelvecskéket kenjétek be ragasztóval, de elsőként a kéz- és lábfejeket dugjátok be a körömollóval felvágott kis fehér csíkokba és ragasszátok le. Mielőtt a fejtetőt is leragasztanátok, tegyetek bele egy golyót. A golyó azt a célt szolgálja, hogy a kész figura ferde felületre helyezve lebukfencezik. A lejtős pálya ne legyen sima papírfelület, mert arról lecsúszik, de ha érdes kendőt (frottírtörülközőt, textíliát) tesztek rá, vagy pl. párnáról indítjátok, szépen végiggurul.

Nekem még otthon az a remek 5 letem támadt hogy leszek. Olyan, mint aki a MIRELITE-n ügyarog. Ezért felöltöttem magamra 3 -t, 2 -t, 2 -t, végül pedig a bátyám -ját. A fejembe meg a nagypapa kucsmáját nyomtam! Az -n nehezen fértem be. Jól éreztem magam de hamarosan melegem lett. Mintha -ba tettek volna. Erre vetkőzni kezdtem. A nevettek. Ám, ajkukra -gyott a mosoly, sőt meg tapsoltak, mert, egyszerre ott álltam, mint A sok hacuka alatt ugyanis afrikainak öltöztem, vagyis vetkőztem. Évi szerint nem voltam elég barna, de csak addig, míg ezt a gondot meg nem oldotta az ÉLET, azaz néhány elfogyasztott CSOKI ami szétmázolódott rajtam.

még ide is jutott belőle!

Írta Gyárfás Endre, rajzolta Koltai Éva

Nagy Boglárka
1/b osztályos tanuló munkája,
Tápiógyörgye

Postafiók 100

Jönnek, egyre jönnek az „Ö"-vel jelölt, ötletet tartalmazó levelek! Mint tudjátok, ahhoz kértünk beszámolókat, hogy ki mivel tölti szabad szombatját? Azokat az ötleteket, melyek megtetszenek, használjátok fel! Lássuk csak, hogy telik szép hazánk különböző részén a szabad szombat!

Pallagi Zsuzsanna ötödikes pajtás (Budapest, Taksony u. 14. 1134)

„Gyakran mondom a szüleimnek, hogy kiránduljunk a Hármashatár-hegyre, vagy a Normafához. Így is teszünk. Ha rossz az idő, akkor otthon maradok, és olvasok. Nem tartunk sem kutyát, sem cicát, így ezek az állatok kimaradnak a szabadidős programokból. Csak halaim vannak. Jártam sportolni, de abbahagytam, mivel nem maradt rá időm. De a barátnőmmel naponta futunk a háztömb körül. Különben a raj is szervez programokat."

Persze kíváncsiak lettünk volna ezekre is. Máshonnan jött erre az ötletes válasz:

Mastalir Márta és **Sóvári Péter** második kisdobos (Sopron, Belvárosi Általános Iskola)

„A 198. számú Hámán Kató úttörőcsapat Móra Ferenc rajának kisdobosai vagyunk. Szabad szombatokon közös családi kirándulásokon gyönyörködünk a természet szépségeiben. Kiterveltük rajunkban, hogy környezetismereti óráinkra ilyenkor mindenfélét gyűjtünk: szép köveket, ágakat, termést. Az „Egy őrs—egy család" mozgalomban meghívjuk egymást közös játékra és diavetítésre. Patronáló szocialista brigádunkkal moziba megyünk, és nem hanyagoljuk el a fedett uszoda látogatását sem!"

Most pedig látogassunk el együttesen a Balaton partjára, Siófokra. Következik **Szalai Anita** és **Léhmann Ágnes** harmadikos kisdobos (Siófok, 2. számú Általános Iskola 8600):

„A napok lassan mentek, amikor megtudtam, hogy az őrs hozzánk jön. Izgalommal vártam a gyerekeket. Minden este tervezgettem. Még a napocskát is megrendeltem! Végre — szombat! Kinézek az ablakon — zuhog az eső. Kilenc óra — eljött a várva várt pillanat! Anyukám is velem örült. Ahogy pajtásaim megérkeztek, pillanatok alatt megtalálta mindenki a játékokat. Balázska, a kistestvérem is velünk mókázott. Mind vidámak voltunk. Az idő rövidnek tűnt, hiába futott az óramutató, még mindenki szívesen maradt volna. Szép emlékem marad ez a szombat!"

„A család minden tagja nagy izgalommal várta az őrs érkezését. A látogatás előtti napokban folyton olyan szemmel néztem körül, mintha én is idegen lennék. Mi az, ami szemet szúrhat a pajtásaimnak? Mi az, ami tetszik, és mi nem? Összes polcon ülő babám megmosdattam, tiszta ruhába öltöztettem. Öcsém vállalta a könyvespolc rendberakását. Anyukám bevásárlással készült az őrs fogadására. Elérkezett a szombat reggel. Sajnos, szemerkélt az eső. Hogyan játszunk az udvaron körjátékot? Megérkezett a Mókus őrs — az én őrsöm! Megmutattam a tanulóhelyem és kedvenc játékaim. Az eső ellenére kimerészkedtünk az udvarra. Egyszer csak Maráczi Zoli azt a hírt hozta, hogy vadkacsákat látott a Balatonon! Nosza — felkerekedtünk vadkacsalesre, de már csak Pajti kutyánk talált nyomot. Az idő hamar múlt. Remélem, pajtásaim máskor is eljönnek!"

Kalina Mónika negyedikes írta (Tállya, Ságvári u. 40. 3907):

„Jelmezbe öltöztettük a babákat és a macikat. Mindenki tervezett és varrt, meg szabott. A bababemutató során verset is mondtunk, s ezt magunk faragtuk. Akinek a babája Csipkerózsa volt, az ezt a verset mondta: — Csipkerózsa az én nevem, az orsó megszúrta kezem, a királyfi felébresztett és azonnal megszeretett. A szülőket meghívtuk, ők voltak a zsűri!"

Németh Csaba másodikos írta (Miskolc-Szirma, Miskolci út 20. 3521):

„Csapatunk kisdoboskarnevált rendezett. A mi rajunk első díjat nyert. Megmondom, minek öltöztünk, mert nehéz lenne kitalálni! Meseerdő — ez volt csoportos jelmezünk neve. Még oklevelet is kaptunk a taps mellé!"

Eddig a februári ötletparádé. Márciusban érkezik a tavasz. Tavaszi szabad szombatos elfoglaltságaitokról vár ügyes beszámolót a

Februári fejtörő

Keresztrejtvény

Vízszintes: 1. Tűzszerszám. 6. Visszafelé, seben van. 9. Iratok, levelek végén van. 10. Mező. 12. Szárít. 13. Névelővel kisgyermek-vers. 15. Női név. 19. Földet művel. 20. Névelővel a Balaton vízelvezető csatornája. 21. Bámul vége. 22. Kimondott betű. 23. Éjjel szoktunk... 27. Rangjelzés. 28. Elringat. 30. Ragozott só. 32. Isi. 33. Hazám közepe. 35. Nyakmelegítők. 36. Sok ember. 37. Mutatószó.

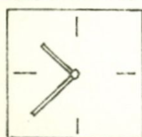
Függőleges: 1. Egyik magyar folyó. 2. Visszafelé nem sekély. 3. Után magánhangzói. 4. Gyakori vezetéknévvégződés. 5. Varsó közepe. 6. Rázkódtató. 7. Névelővel sivatagi állat. 8. Kérdésre következik. 11. Állóvíz (ék. hiány). 12. Afrikai állam. 14. DIM. 16. Névelővel ruhadarab. 17. Veszély jelzése. 18. Aki tanul, az... 20. A nehézségeken ez segít át. 24. Napilap (ék. hiány). 25. ..., nálad, nála. 26. Becézett Ilona. 29. Teherhordó, robotmunkát végző ember. 30. Vég nélküli szög. 31. Nap vége, fordítva. 34. ÁM.

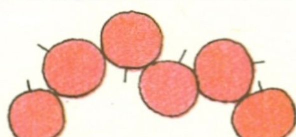
A színes kockákba kerülő betűket olvassátok össze, ezt kell beküldeni!

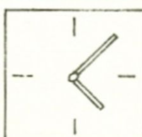
1	2	3	4	5	6	7	8
9							
10		11	12				
13				14			
15	16	17			18	19	
20				21			
22		23		24		25	26
27		28		29			
	30		31	32			
33		34	35				
36					37		

Rossz órák

Két rossz óra közül az egyik naponta 1 órát siet, a másik naponta 1 órát késik. Hétfőn déli 12 órakor egyszerre elindítják őket. Mikor mutat a két óra legközelebb egyforma időt? Hány óra lesz ekkor a valóságban?

Betűrejtvény az állatkertből

M/A BU FÓFÓ A TETE BB A

Hatalmasok

Ezt a szót többféleképpen részekre lehet bontani. Írjátok le, hogyan tudjátok úgy felbontani, hogy minden betűje eredeti sorrendben megmaradjon és mindig más legyen az értelme, azonkívül írjátok le, hogy a betűk sorrendjének változtatása nélkül hány szó bújik el benne.

Rejtvényfejtők figyelem! Mint korábban is jeleztük, e hó végéig küldjétek be a decemberi, januári és februári rejtvények megfejtését. Ne feledjétek hozzácsatolni a 4—5—6-os számokat a rejtvényoldal bal felső sarkáról. A levélben ne csak a keresztrejtvény szerepeljen, hanem valamennyi fejtörő megoldása.

kisdobos

A Magyar Úttörők Szövetségének gyermeklapja XXXII. évf. 2. sz.
Szerkesztő: Kelemen Sándor

Levélcím: Kisdobos szerkesztősége, 1502 Budapest, Postafiók 100. Telefon: 660-162
Kiadja az Ifjúsági Lapkiadó Vállalat. Felelős kiadó: dr. Petrus György
Kiadóhivatal: 1374 Budapest VI., Révay u. 16. Telefon: 116-660. Terjeszti a Magyar Posta
Előfizethető bármely postahivatalnál, a kézbesítőknél, a Posta hírlapüzleteiben
és a Posta Központi Hírlapirodánál (KHI) 1900 Budapest V., József nádor tér 1., közvetlenül
vagy postautalványon, valamint átutalással a KHI 215-96 162 pénzforgalmi jelzőszámlára.
Megjelenik évenként tíz alkalommal.
Előfizetési díj 1 évre 55,— Ft, I. félévre 33,— Ft, II. félévre 22,— Ft, negyedéves előfizetés nincs.
Készült a Kossuth Nyomdában. 82.1058. Felelős vezető: Bede István vezérigazgató
INDEX: 25.442
HU ISSN 0450-3287
Kéziratot nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.
A címoldal **Felvidéki András**, a hátsó címoldal **Vida Győző** munkája

Ferkai Loránt: Téli délutánokra

Testvéreiddel, pajtásaiddal kitűnően elszórakozhatsz, ha rögtönzött bábfigurákkal „színházi" előadást rendezel. A bábfigurákat magad készítsd el, mint itt lerajzoltuk. A bábuknak nem kell élethűeknek lenni sem formában, sem színben; életet az ad beléjük, ha te játékoddal — mozgatásukkal, hangjukkal — megeleveníted őket.

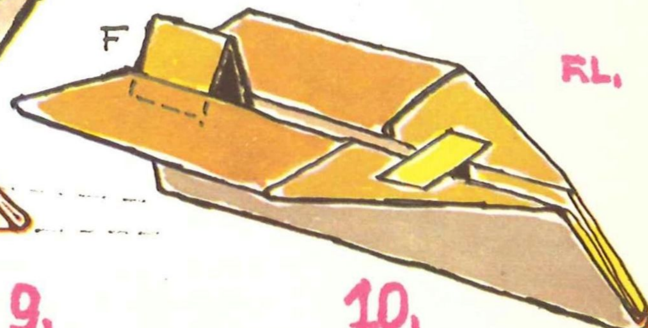
Már egy gyufásdoboz tokja (1. ábra) ujjadra húzva marslakó vagy bármi más lehet, ha papírral bevonod, s filctollal kiszínezed. Szarvakat ragasztva rá ördögfióka is lehet. Egy kissé megfaragott, jól kiválasztott alakú krumpli (2), ha kartongyűrűből kalapot húzol a fejére, pamutból bajuszt tűzöl a késsel vágott szája fölé s alul az ujjadnak lyukat fúrsz rajta, lehet Göre Gábor, a mesebeli szegény parasztember. A füleket kartonból hajtogasd, és késsel vágott résbe dugod. A bábokat általában a mutatóujjadra tűzd, így hüvelykujjad és középső ujjad az ő kezei lesznek. A csomagolásra használatos kemény műanyaghab-lemez (Hungarocell) is könnyen vágható, temperával festhető, így bábfejnek igen alkalmas. A 3. ábrán egy Háry János fejet látsz, csákója a feketekávéhoz árult tejszínes dobozka, festve vagy színes papírral bevonva.

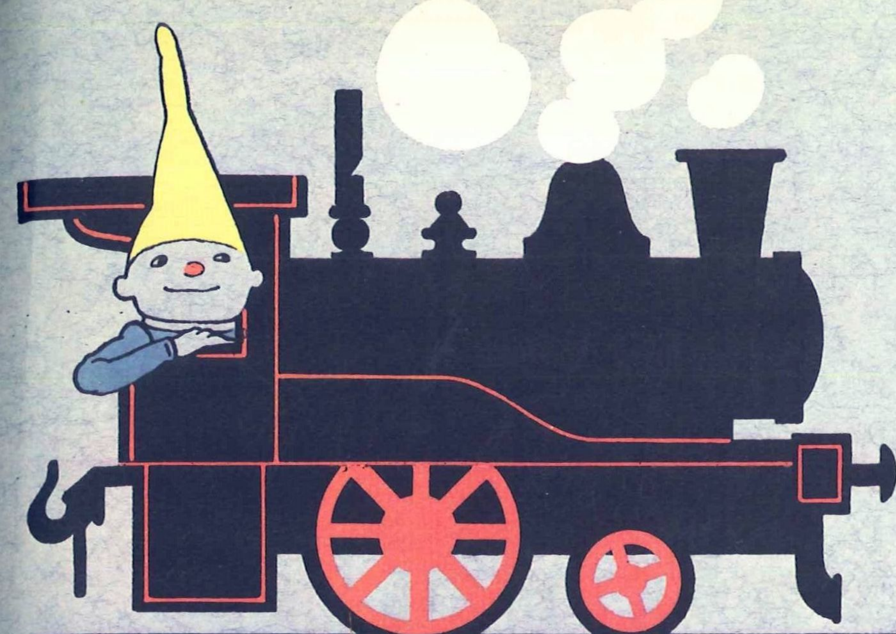
A 4. ábrán repedt pingponglabdából, teniszlabdából készített bohócfej, az 5-en királykisasszony vagy tündér látható. Utóbbinak „ruhája" egy zsebkendő, ujjaidon gumigyűrűvel megerősítve. Ha van párjavesztett bőrkesztyűd, annak megvagdosásával (6.) egész báb-sereglethez jutsz. Az éppen nem szereplőket lehajtod, így nem láthatók. A 7. ábrán két 8 × 4 cm nagyságú, összevarrt filcdarabból készített, ujjra húzható baglyot (dr. Bubó?) látsz.

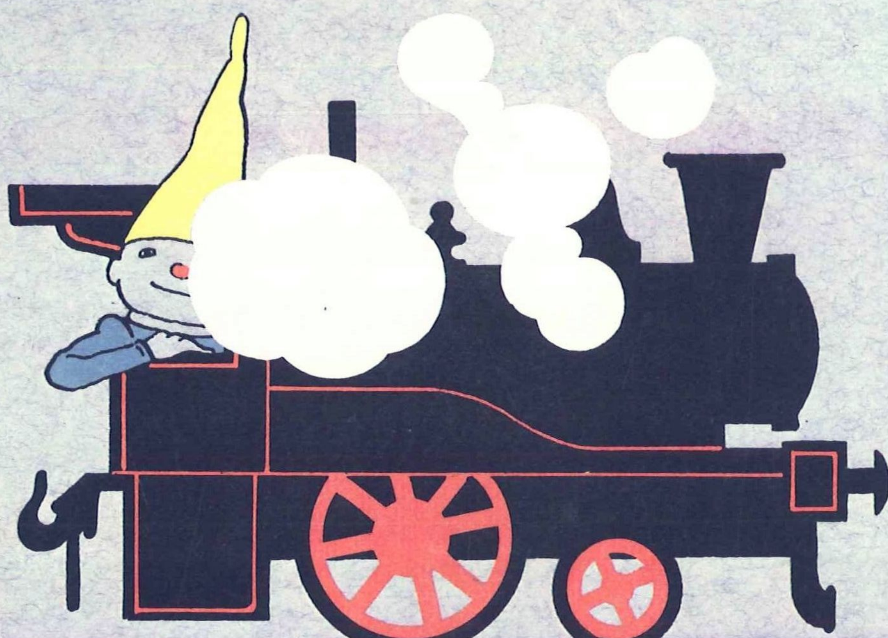
Ha nincs kedved bábozni, egy fél írógéplapot hajtogass meg a 8. ábra szerint, majd felébe hajtsd (9.), egy ollóvágással formálj rajta féklapot (F), és kész a kitűnő SZUPERCSÓKA (10.) repülő.

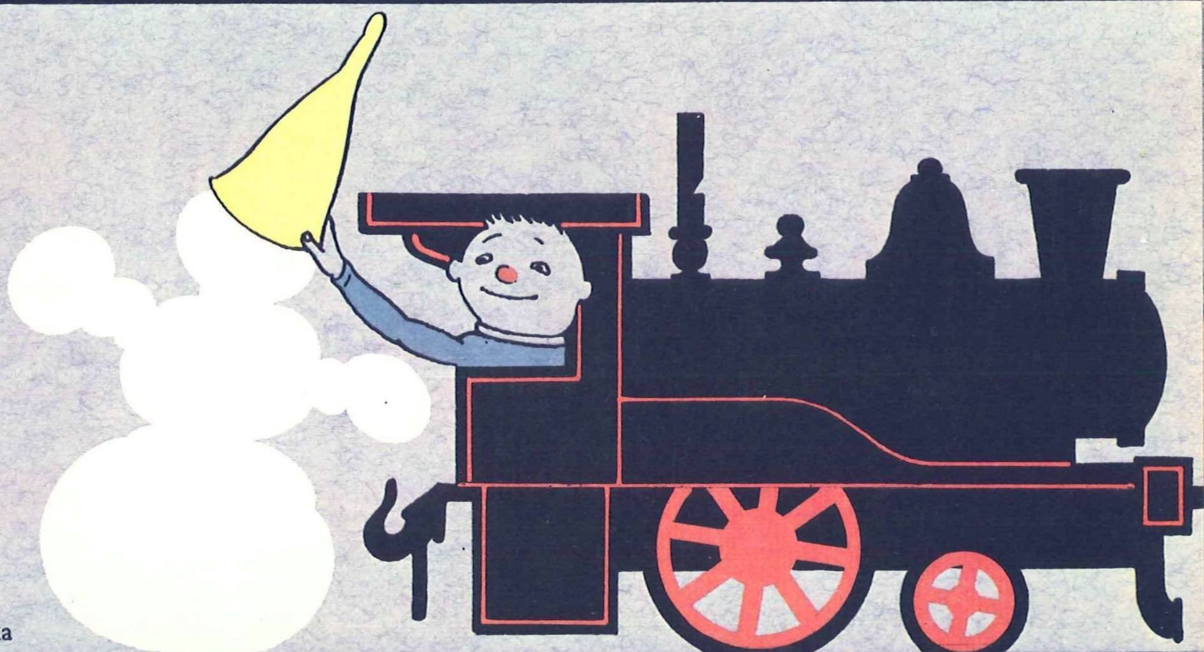

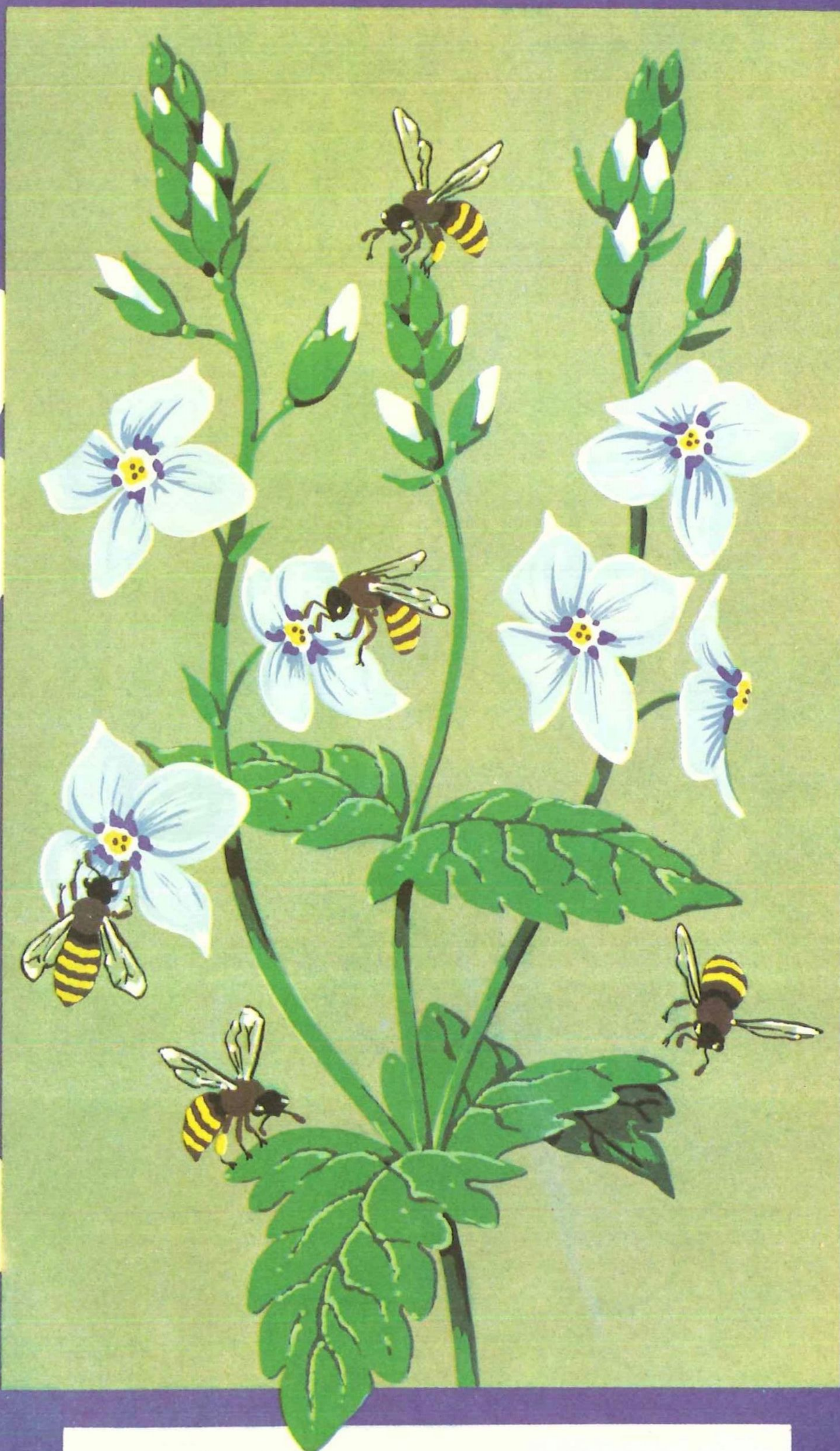

Vida Győző rajza

Aj, méhecske

Orosz népköltés

Aj, méhecske,
tavaszi méhecske!
Tengeren túlra repülj,
hozzad el a kulcsokat,
arany kulcsokat.
Zárd be a telecskét,
a fagyos telecskét!
Nyisd ki a nyaracskát,
a meleg nyaracskát,
ékes, víg nyaracskát,
az árpa növelőt!

Kormos István fordítása